

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Šárkou Smetanovou
se sídlem U Průhonu 1624, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 7. 11. 2019, č. j. 145810/2019/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové částce 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadl shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2019, č. j. MURA/3882/2019, tak, že žalobce je vinen za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do dne 30. 6. 2018 (dále

jen „zákon o silničním provozu“), spočívajícím v porušení povinnosti § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 28. 6. 2018 v 15:30 hodin v obci Nové Strašecí, v ulici Karlovarská u č. p. 456 ponechal osobní motorové vozidlo Ford Galaxy, RZ X stát před vjezdem na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci (před výjezdem z domu č. p. 456). Za spáchání tohoto přestupku mu byl žalovaným uložen trest podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, což je patrné z obsahu spisové dokumentace. Žalobce byl o všech úkonech orgánu I. stupně řádně vyrozuměn a ve správním řízení svá práva i uplatňoval. Správní orgán I. stupně dne 28. 12. 2018 vydal oznámení o zahájení řízení o přestupku, ve kterém byl žalobce poučen o tom, že se může k věci vyjádřit písemně nebo ústně do protokolu nejpozději do 21. 1. 2019. Toto oznámení mu bylo doručeno do datové schránky dne 1. 1. 2019 a k uplatnění svých práv měl tedy dostatek času. Žalovaný měl spolehlivě za prokázané, že žalobce naplnil formální i materiální znaky přestupku. Námitka žalobce, že zastavil na místě, kde to nebylo zakázané, jelikož toto místo bylo vydlážděné a vykrojené, není důvodná. Již správní orgán I. stupně uvedl, že pokud je místo určeno k parkování, musí být označeno dopravní značkou „Parkoviště IP 11a až IP 13e“. Žalobce zastavil a stál přímo před vraty (vjezdem do domu), přičemž podle toho, jak jsou tyto vrata velké, měl žalobce vědět, že slouží k vjíždění a vyjíždění vozidel. Místo, kde žalobce zastavil, je vydlážděné červenou dlažbou a jsou u něj snížené obrubníky, což jsou další indicie svědčící o tom, že se jedná o vjezd. Žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že vypustil část skutku a právní kvalifikace, podle nichž žalobce porušil též své povinnosti podle § 26 odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť toto nebylo v řízení spolehlivě prokázáno. Nebylo zjištěno, že žalobce vozidlo zanechal na místě tak, že jej mohl kdokoli bez dalšího neoprávněně užívat. Žalovaný rovněž snížil uloženou pokutu, neboť správní orgán I. stupně k tíži žalobce nepřipustně přihlížel k tomu, že se neomluvil.

II. Obsah žaloby a dalších podání účastníků

3. Předně žalobce uvedl, že odkazuje na své odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále namítal, že byl zkrácen na svých právech. Oznámením ze dne 28. 12. 2018 byl poučen o tom, že se může ve věci vyjádřit ve lhůtě do dne 21. 1. 2019 a do pěti dnů toto vyjádření potvrdit, z čehož dovozuje, že se mohl vyjádřit ve lhůtě do dne 26. 1. 2019. Před uplynutím této lhůty mu však bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí (dne 23. 1. 2019). Správní orgány též nesprávně uvádějí, že parkovací plochu je vždy nutno označit dopravními značkami označující parkoviště. Dále žalobce uvádí, že nebylo vůbec zřejmé, že vrata, před kterými zastavil a stál, jsou vjezdem pro motorová vozidla. Vrata byla otevřená a vypadala jako průchod pro pěší bez jakéhokoli označení. Nelze též přihlížet k argumentům správních orgánů, že měl zkoumat výši obrubníků a barvu dlažby umístěné před místem, kde zastavil a stál, protože taková povinnost ze zákona o silničním provozu nevyplývá.

4. Žalobce odkázal na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), který nestanoví, co je místem ležícím mimo pozemní komunikaci, definuje pouze to, co je účelová komunikace. K tomu žalobce v příloze č. 3 žaloby odkázal na § 7 zákona o pozemních komunikacích (podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena; podle odstavce 2 tohoto ustanovení pak účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad).
5. Místo ležící mimo silnici je v právních předpisech upraveno pouze ve vyhlášce federálního ministerstva vnitra č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška FMV“), podle níž *„[m]ísto ležící mimo silnici je pozemek, garáž, parkoviště, čerpací stanice, tovární, nádražní a letištní prostory, obratiště tramvají apod.“* (§ 2 bod 11 vyhlášky) [zvýrazněno podle žaloby]. Z tohoto má vyplývat, že žalobce v souladu s právními předpisy zastavil na parkovišti. Tento závěr má podporovat též § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož *„[v] veřejné parkoviště je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla.“* V této souvislosti žalobce v příloze č. 2 žaloby dále zvýraznil další části zákona o pozemních komunikacích (§ 12 odst. 1 písm. a), odst. 4, 5 a 6]. Z nich žalobce dovozuje, že součástí dálnice, silnice a místní komunikace jsou i odpočívky [odstavec 1 písm. a)] jakožto stavebně a provozně vymezená plocha dálnice, silnice nebo místní komunikace určená k bezúplatnému stání silničních motorových vozidel na dobu potřebnou k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a k odpočinku uživatelů, popřípadě k jejich občerstvení (odstavec 5 tohoto ustanovení). Dále žalobce poukazuje na to, že pokud přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce nejsou samostatnými místními komunikacemi, jsou součástí místních komunikací (odstavec 4 tohoto ustanovení). S ohledem na vše výše uvedené žalobce uzavírá, že zastavil a stál na místě, které mělo vykrojené obrubníky mimo silnici, tj. jednalo se podle zákona o parkoviště, a nebylo tak podle žalobce třeba, aby bylo označeno dopravní značkou označující parkoviště.
6. Podle výpisu z katastru nemovitostí k pozemkům parc. č. 2164/15 (příloha č. 1) a parc. č. 1348/2 (příloha č. 7 a 8) nejsou tyto pozemky účelovou komunikací, ale způsob jejich užití je určen jako ostatní plocha a druh pozemku ostatní komunikace. Je tedy podle žalobce přípustné na nich zastavit a stát i z tohoto důvodu. Pozemek st. č. 560, na němž stojí stavba č. 456, před kterým žalobce zastavil a stál, je pak zapsán jako zastavěná plocha a nádvoří, přičemž tento pozemek je zcela oddělen od pozemku parc. č. 1348/2, kde se

nachází chodník, a od pozemku parc. č. 2164/15, kde zastavil a stál žalobce. V přílohách č. 4 a 5 žaloby žalobce též poukazuje na skutečnost, že na pozemku parc. č. 2164/15 se po celé délce pozemní komunikace běžně parkuje. Z tohoto žalobce dovozuje, že vozidlo nebylo zanecháno před vjezdem do domu. Nadto žalobce namítá, že výjezd musí být řádně zkolaudován a označen, přičemž tak tomu v nyní posuzovaném případě nebylo.

7. Navrhnul, aby soud rozhodl, že se zprošťuje obvinění z přestupku.
8. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Byl mu doručen odůvodněný příkaz, kde se mohl seznámit se všemi skutkovými zjištěními a shromážděnými důkazy, proti němuž podal obsáhle odůvodněný odpor. Až následně bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o přestupku, kde bylo žalobci sděleno, že se může k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit do dne 21. 1. 2019. Namítá-li žalobce, že lhůta k vyjádření do 21. 1. 2019 se měla prodlužovat o pět dnů, tj. do 26. 1. 2019, dodává, že tak by tomu bylo pouze v případě, že by žalobce do 21. 1. 2019 podal vyjádření bez elektronického podpisu, přičemž podle § 37 odst. 4 správního řádu měl poté možnost své podání ve lhůtě pěti dnů písemně nebo ústně potvrdit, aby k němu mohl správní orgán přihlížet. Takto však žalobce nepostupoval.
9. Z fotografií založených ve správním spise je stav na místě, kde došlo ke spáchání přestupku, jednoznačný. Žalobce zastavil a stál s motorovým vozidlem přímo před vraty (vjezdem do domu) s tím, že z velikosti vrat, snížených obrubníků a skutečnosti, že místo bylo vydlážděné červenou dlažbou, měl žalobce vědět, že se jedná o vjezd na pozemní komunikaci. Žalobce proto porušil zákaz podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. I pokud by místo, kde žalobce s motorovým vozidlem zastavil a stál, bylo skutečně parkoviště, tak podle § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, vjezd na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo výjezd z něho platnost dopravních značek označujících parkoviště přerušuje. Ustanovení § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu upravuje, kde je možné zastavit a stát, a § 27 následně výslovně vyjmenovává, kde se zastavení a stání s motorovým vozidlem zakazuje.
10. Pojem „místo ležící mimo pozemní komunikaci“ není podle žalovaného neurčitým právním pojmem, který by bylo nutno správní úvahou vyložit, neboť to, co je pozemní komunikace musí vědět každý řidič, co absolvoval autoškolu. Povinností každého řidiče je totiž podle § 5 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu neohrozit chodce v situaci, kdy odbočuje na místo ležící mimo pozemní komunikaci, přičemž podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu při změně směru jízdy při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci o tom musí řidič dát znamení. V § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu je též upraveno, že při vyjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech jedoucích po pozemní komunikaci nebo organizovaném útvaru chodců nebo průvodcům hnaných zvířat. Pokud se řidič těmito pravidly řídí, nebo je alespoň zná, pak podle žalovaného ví, co je místem ležícím mimo pozemní komunikaci.
11. Způsob využití pozemků evidovaný ve veřejných rejstřících zákon o silničním provozu a prováděcí vyhlášky neobsahují. Velká část pozemních komunikací je umístěna na pozemcích s jiným způsobem využití, a přesto se na nich jezdí. Obdobně tak zákon o silničním provozu a prováděcí předpisy nestanovují povinnost označit dopravní značkou místo ležící mimo pozemní komunikaci. Naopak, z § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb.

plyne, že toto místo platnost dopravní značky přerušuje. Žalobce neprokázal, že se na místě nachází jakákoli dopravní značka označující parkoviště.

12. V replice žalobce rozporoval závěr správních orgánů o tom, že porušil zákaz podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Z fotografií podle něho naopak plyne, že před domem č. p. 456 je rovnoběžně s pozemní komunikací vytvořena parkovací plocha pro dvě vozidla, jež je i stavebně vydlážděná a upravena jako parkoviště – odstavná plocha. Na daném místě nebyla žádná dopravní značka či neformální cedule, která by upozorňovala na to, že se jedná o vjezd do domu. V době, kdy žalobce zaparkoval, byla vrata otevřená a vchod do domu vypadal jako průchod pro pěší. Z pouhé skutečnosti, že dům má vrata, nevyplývá, že se jedná o vjezd do domu. Žalobce se mohl domnívat, že vrata jsou u domu z historického důvodu. Každá osoba s rozumem průměrného člověka by předpokládala, že pokud se jedná o vjezd do domu pro vozidla, pak by vrata byla označena informativní cedulí, popř. bude vytvořen zřetelný vjezd na chodník a od toho bude oddělena plocha pro parkování. Stejně tak z pouhé skutečnosti, že na chodníku je umístěna červená dlažba nelze usuzovat, že se jedná o vjezd do domu. Červená dlažba je na více místech chodníku a to i tam, kde vjezd není. Rovněž skutečnost, že obrubníky nejsou výrazně snižené, nebyla v průběhu správního řízení prokázána a tento závěr nevyplývá ani z přiložených fotografií. Z nich lze naopak dovozovat, že se jedná o vydlážděnou parkovací plochu pro dvě vozidla.
13. Žalobce uzavřel, že v souladu s pravidly podle § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu zastavil a stál vpravo ve směru jízdy na pozemní komunikaci, tj. na odstavné ploše pro dvě vozidla. Na tomto místě žalobce neparkoval dlouho, pouze si potřeboval neprodleně nakoupit zboží v nedalekém obchodě. Věc se mohla vyřešit smírně s doporučením obyvatelům domu č. p. 456, aby označili vjezd do něj.

III. Splnění procesních podmínek

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy s tímto nevyjádřili svůj nesouhlas, a má se tedy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud pak neshledal důvod pro nařízení jednání za účelem provádění dokazování, neboť pro posouzení žaloby si vystačil s obsahem správního spisu.

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Ze správního spisu plyne, že obyvatelka domu č. p. 456 oznámila dne 28. 6. 2018 v 15:25 hod. Městské policii Nové Strašecí, že z něho nemůže vyjet na pozemní komunikaci, neboť jí v tom brání zaparkované vozidlo (Ford Galaxy, RZ X). Podle zjištění hlídky z 15:30 hod. toto vozidlo zaparkovalo ve vjezdu k domu č. p. 456. Po nespecifikované době se k vozidlu dostavil žalobce a v 15:55 hod. byl hlídkou vyzván, aby vjezd k domu č. p. 456 uvolnil.

16. K úřednímu záznamu Městské policie Nové Strašecí ze dne 28. 6. 2018, č. j. MěP NS 121/2018/U/a, jsou připojeny též fotografie. Z nich je patrné, že žalobce zaparkoval vozidlo ve vykrojeném pásu chodníku vedle pozemní komunikace s viditelně sníženými obrubníky o takové velikosti, že na tomto místě mohou zastavit dvě motorová vozidla. Žalobce svoje vozidlo zastavil a stál s ním v levé části tohoto místa z čelního pohledu na dům č. p. 456 tak, že vozidlo bylo umístěno mezi pozemní komunikací a chodníkem u vrat domu. Z fotografií je dále zřejmé, že z této části domu přiléhající k pozemní komunikaci není jiná možnost výjezdu motorovým vozidlem. Z fotografií je patrné i to, že chodník před vjezdem do domu, kde zastavil a stál žalobce, je barevně odlišen (jedná se o černobílé fotografie, takže nelze s jistotou určit, že se jedná o červenou dlažbu; tento závěr ovšem vyplývá z žalobcem předložených barevných fotografií), přičemž chodník před druhou polovinou vykrojeného místa před č. p. 456, kde se nenachází vjezd do domu, takto barevně odlišen není.
17. Dne 2. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. MURA/60060/2018, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 2 400 Kč. Podle něho je žalobce vinen nedbalostním přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícím v porušení povinností podle § 26 odst. 2 a § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu, neboť dne 28. 6. 2018 v 15:30 hod. v obci Nové Strašecí, v ulici Karlovarská u č. p. 456 ponechal osobní motorové vozidlo Ford Galaxy RZ X stát před vjezdem na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci (před výjezdem z domu č. p. 456). Dále neužil vybavení vozidla proti neoprávněnému užití, ač jím bylo vozidlo vybaveno (vozidlo ponechal neuzamčené). V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že skutek byl spolehlivě prokázán. K uložené pokutě dodal, že jednání žalobce bylo velice bezohledné, protože obyvatelé domu č. p. 456 z něho nemohli vyjet. Tím jim mohla vzniknout časová i finanční újma s tím, že v případě, kdy by potřebovali lékaře, mohlo dojít až ke zdravotním komplikacím. V neprospěch žalobce správní orgán I. stupně přičetl to, že se choval arogantně, nespolupracoval a za své chování se neomluvil.
18. Proti příkazu podal žalobce dne 9. 11. 2018 odůvodněný odpor. V něm uvedl, že místo, na kterém s vozidlem zastavil, nebylo označeno žádnou značkou (nebo jiným znamením), podle něhož by se na něm nemohlo parkovat. Jedná se o místo mimo pozemní komunikaci, přičemž na totožných vykrojených úsecích parkovala i jiná vozidla. Při parkování u vjezdu není žalobce povinen si všimnout, že se na takovém místě vjezd nachází. Podle toho, že vedle místa, kde zastavil, byla vrata, nelze seznat, že se jedná o vjezd. Zastavil pouze na velmi krátkou dobu (pět minut), aby v nedalekém obchodě koupil svářecí dráty. Vozidlo neponechal neuzamčené, jelikož to při svém odchodu ověřoval. Nikdo vozidlo ani nemohl neoprávněně použít, protože měl u sebe klíče. Nesouhlasil též s uložením pokuty v horní polovině trestní sazby. Není totiž specifikováno, které problémy způsobil. Žádná časová a finanční škoda nevznikla, přičemž v případě zdravotních komplikací mohli obyvatelé domu č. p. 456 volat Zdravotnickou záchrannou službu. Orgán I. stupně též nepřipustně v neprospěch žalobce přihlížel k tomu, že nespolupracoval, což ovšem není jeho povinností. Stejně tak není jeho povinností omluvit se obyvatelům domu č. p. 456. Správní orgán I. stupně nevzal v úvahu i to, že žalobce má za poslední tři roky pouze jeden záznam za překročení rychlosti.
19. K odporu žalobce přiložil své fotografie s poznámkami. Z nich vyplývají totožná skutková zjištění jako z fotografií pořízených strážníkem městské policie. Na místě není umístěna

značka zakazující zastavení a stání. Žalobce v nich poukazuje na skutečnost (ručně vepsané vysvětlivky), že na stejné straně pozemní komunikace parkuje více vozidel. Dále z těchto fotografií je zřejmé, že na totožné straně komunikace ve vykrojených částech prostoru mezi pozemní komunikací a chodníkem další vozidla skutečně stojí. Soud ovšem z těchto fotografií též zjistil, že přestože některá vozidla stojí na totožné straně pozemní komunikace jako žalobce, tak stojí v té části vykrojeného chodníku, před kterým se nenachází ta část chodníku vydlážděná červenou dlažbou a kde se nachází vjezd k dalším (k pozemní komunikaci přilehlým) domům. Tento závěr podporuje i to, jak je červená dlažba umístěna na protilehlé straně pozemní komunikace, kdy je takto vydlážděna plocha pouze před vjezdem do přilehlých domů (např. zelená vrata a hnědá vrata). Stejně tak platí, že červenou dlažbou je vydlážděna ta část chodníku nacházející se před přechodem pro chodce. K přímo vykrojené části chodníku nacházejícího se před domem č. 456 soud dodává, že je bez jakékoli pochybnosti zřejmé, že červená dlažba je umístěna na té části chodníku, kde se nachází vjezd do domu.

20. Dne 28. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení přestupkového řízení, kterým žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu poučil o jeho právu vyjádřit se k pokladům pro rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění a o možnosti navrhnout jejich doplnění. Vyjádření bylo možné učinit písemně nebo ústně do protokolu nejpozději do 21. 1. 2019. V případě, že by podání bylo učiněno dálhopisem, telefaxem nebo prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu, bylo třeba jej do pěti dnů doplnit písemně nebo ústně do protokolu (§ 37 odst. 4 správního řádu).
21. Dne 22. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu shodně jako v příkazu. Nadto byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. K námitkám žalobce uvedeným v odporu správní orgán I. stupně uvedl, že před vjezdem na místo ležící mimo pozemní komunikaci se zákazové dopravní značky neumísťují, neboť zákaz zastavení a stání vyplývá přímo z § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Žalobce se mýlí, pokud uvádí, že je vydlážděné a vykrojené místo určené k parkování, neboť pokud by tomu tak bylo, bylo by označeno dopravními značkami označujícími parkoviště. Tvrzení žalobce, že strážník městské policie otvíral dveře vozidla s příliš velkou razancí, je účelové, protože v takovém případě by došlo k poškození dveří. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak nerozporoval skutečnost, že vozidlo nebylo uzamčené, má správní orgán I. stupně tuto skutečnost za prokázanou. Rovněž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce choval arogantně, se strážníkem nespolupracoval a neomluvil se, a proto mu uložil pokutu při horní hranici trestní sazby.
22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm předně uvedl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se v řízení. Byl totiž poučen, že se může vyjádřit do určitého data a do pěti dnů toto vyjádření doplnit. Žalobce ovšem své vyjádření nemohl doplnit, neboť mu v pětidenní lhůtě od uplynutí lhůty k vyjádření se bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno. Žalobce dále nesouhlasí s tím argumentem správního orgánu I. stupně, podle něhož by místo muselo být označeno dopravní značkou označující ho jako parkoviště, aby za parkoviště mohlo být považováno. Místo ležící mimo pozemní komunikaci není v zákoně o pozemních komunikacích definováno. Definici místa ležícího mimo silnici lze nalézt pouze ve vyhlášce č. 99/1989 Sb., podle níž je tímto místem

pozemek, garáž, parkoviště, čerpací stanice, obratiště tramvají, tovární, nádražní a letištní prostory. Veřejným parkovištěm je podle § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích mj. plocha místní a účelové komunikace. Z tohoto žalobce dovozuje, že zastavil na parkovišti. Není jako řidič povinen přeměřovat všechny vjezdy a u každého z nich zkoumat, zda jím může projet vozidlo či nikoli. Naopak, obyvatel domu je povinen vjezd označit. Dále žalobce uvedl, že vozidlo uzamknul dálkovým ovladačem a strážník městské policie jej musel otevřít silou. Strážník též podle žalobce zneužil své postavení, neboť byl sprostý, choval se arogantně a stranil oznamovatelce.

23. Dne 7. 11. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť s motorovým vozidlem zastavil a stál na místě, kde to je zakázáno. Pravidla, za jakých podmínek a na jakém místě je možné motorové vozidlo zastavit a na tomto místě s ním stát, upravuje zákon o silničním provozu v § 25 a 27 tohoto zákona.
25. Obecně platí, že podle § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu řidič smí zastavit a stát jen a) vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo, b) v jedné řadě a rovnoběžně s okrajem pozemní komunikace; nedojde-li k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, smí v obci řidič vozidla o celkové hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg zastavit a stát kolmo, popřípadě šikmo k okraji pozemní komunikace nebo zastavit v druhé řadě. Podle odst. 3 tohoto ustanovení při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy. Podle odstavce 4 první věty při zastavení a stání nesmí řidič znemožnit ostatním řidičům vyjetí z řady stojících vozidel. Dále jsou v tomto ustanovení upravena speciální pravidla pro stání a zastavení v případech týkajících se: taxislužby (odstavec 2), parkování vedle vozidla přepravující osobu těžce pohybově postiženou (odstavec 4 druhá věta), povinnosti dávat znamení o změně směru jízdy při zastavování při okraji komunikace či chodníku (odstavec 5) a totožného pravidlo při vyjíždění od okraje pozemní komunikace či chodníku (odstavec 6).
26. Oproti tomu § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu upravuje výjimky z obecného pravidla uvedeného v § 25 odst. 1 tohoto zákona a výslovně ve vyjmenovaných případech zakazuje na určitém místě parkovat (zastavit a stát), třebaže jsou jinak podmínky § 25 odst. 1 tohoto zákona splněny. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že písm. n) tohoto ustanovení výslovně zakazuje, aby řidič zastavil a stál před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Není rozhodné, zda je na takovém místě umístěna dopravní značka zakazující zastavení a stání, neboť dodržování této povinnosti vyplývá přímo ze zákona. Podle § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, dokonce platí, že vjezd na místa ležící mimo pozemní komunikace nebo výjezd z nich platnost těchto dopravních značek označujících parkoviště přerušuje, z čehož vyplývá, že pokud řidič zastaví a stojí s motorovým vozidlem tak, že brání vjezdu na místo ležící mimo pozemní komunikaci, nelze na takovém místě parkovat, třebaže je určitá plocha za parkoviště výslovně dopravní značkou označena. Na druhou stranu zcela za pravdu nelze dát ani žalovanému, protože v obci není rozhodující, zda je místo

k zastavení a stání motorového vozidla označeno dopravní značkou jako parkoviště. Kupříkladu totiž § 27 odst. 3 zákona o silničním provozu odlišuje mezi parkováním v obci a parkováním mimo obec s tím, že na silnicích I. třídy a za snížené viditelnosti i na silnicích II. a III. třídy je mimo obec zakázáno zastavení a stání jinde než na místech označených dopravní značkou jako parkoviště. Z tohoto pak za užití argumentu opaku vyplývá, že v obci není pro zastavení a stání určující to, zda se na určitém místě nachází dopravní značka označující parkoviště. V obci je zkrátka přípustné parkovat tam, kde to dovolují pravidla uvedená v § 25 a 27 zákona o silničním provozu.

27. Lze shrnout, že dodrží-li řidič motorového vozidla pravidla podle § 25 zákona o silničním provozu je ze zásady přípustné parkovat kdekoli, není-li dále uvedeno jinak. Pokud se ovšem jedná o jeden z případů vyjmenovaných v § 27 odst. 1 písm. a) až s) tohoto zákona, pak se obecná pravidla podle § 25 tohoto zákona neuplatní.
28. Při posuzování toho, zda žalobce spáchal daný přestupek je pak klíčový výklad povinnosti uložené v § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu stanovující, že řidič nesmí zastavit a stát „*před vjezdem na pozemní komunikaci z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci*“ (důraz přidán soudem). Žalobce i žalovaný ve svých vyjádřeních i rozhodnutích obsáhle rozebírali, zda žalobce zastavil a stál (není sporné, že k zaparkování vozidla žalobce na daném místě skutečně došlo) na místě ležícím mimo pozemní komunikaci (což odůvodňovali např. zákonem o pozemních komunikacích). Pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku ovšem není tato skutečnost vůbec podstatná. Podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu je totiž relevantní, že pachatel stojí na jakémkoli místě (je nerozhodné, na jakém) tak, že brání vjezdu na pozemní komunikaci, a to z polní nebo lesní cesty nebo z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, tj. z jiného místa než z pozemní komunikace. V tomto ohledu tedy nebylo namístě posuzovat, zda žalobce zastavil a stál na místě ležícím mimo pozemní komunikaci, protože bylo třeba zkoumat pouze to, že stál tak, že bránil vjezdu na pozemní komunikaci z místa, které není pozemní komunikací. Žádné jiné okolnosti pro porušení této povinnosti, jež zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nejsou podstatné (pochopitelně kromě dalších základních podmínek § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky).
29. Pokud pak žalobce zastavil a s motorovým vozidlem stál tak, že obyvatelé domu č. p. 456 z něho na pozemní komunikaci nemohli vyjet, tak je jednoznačné, že tuto svoji povinnost porušil. Místo, kde se nachází jejich dům a pozemek, na němž dům stojí, včetně místa, kde je umístěn výjezd (z opačného pohledu vjezd) z jejich domu na pozemní komunikaci, je pak nepochybně místem ležícím mimo pozemní komunikaci. Skutková podstata je tedy tímto naplněna. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu zkrátka zakazuje všem řidičům zaparkovat svá motorová vozidla tak, aby jiným zabránili v přístupu na pozemní komunikaci (blokovali jejich výjezd). Řidiči tímto totiž nepochybně mohou způsobit škody (je nerozhodné, zda je skutečně způsobí, protože se v tomto případě jedná o tzv. ohrožující delikt) a tato právní regulace je i zcela rozumná. Nelze uvažovat o tom, aby obyvatelům domů a bytů mohlo být řidiči motorových vozidel bráněno k jejich opuštění nebo naopak v návratu do nich. Ostatně i v nyní projednávaném případě došlo k projednání přestupku na základě oznámení obyvatel domu č. p. 456, kteří tak byli nuceni učinit na základě toho, že ze svého domu nemohli z důvodu jednání žalobce vyjet. Došlo tedy k přímo k tomu, co zákon výslovně předvídá a čemu se zákazem podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu snaží zabránit. Žalobce

blokováním vjezdu obyvatel domu č. p. 456 porušil výše deklarovaný chráněný zájem spočívající v ochraně jejich práva vyjet z vlastního domu (z místa ležícího mimo pozemní komunikaci) na pozemní komunikaci. Není třeba se dále zabývat, zda k nějaké např. penězi ocenitelné škodě skutečně došlo.

30. Žalobce namítal, že o existenci vjezdu z domu č. p. 456 na pozemní komunikaci nevěděl. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku ovšem tato vědomost není nezbytně nutná. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky totiž platí, že k zavinění za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což zákon v tomto případě nečiní. Podle odst. 3 písm. b) téhož ustanovení je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Naplnění této složky přestupku ve vztahu k pravidlům a povinnostem v silničním provozu Nejvyšší správní soud vykládá např. tak, že řidič přehlédne svislou dopravní značku č. B 21a (zákaz předjíždění) a v důsledku toho poruší uložený zákaz. Jeho zavinění má formu nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení, toto vědět mohl a měl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132).
31. V této souvislosti žalovaný správně uzavřel, že přestože žalobce možná nevěděl, že se na místě, kde zastavil a stál, nachází vjezd na pozemní komunikaci, tak to vědět mohl a měl. Z fotografií pořízených strážníkem městské policie a také žalobcem je totiž zřejmé, že žalobce zaparkoval před vraty o takové velikosti, která nedává pochyb o tom, že jimi může projet motorové vozidlo. Pokud pak jsou tato vrata z domu č. p. 456 jedinou možností, jak jeho obyvatelé mohou na pozemní komunikaci z domu vyjet (žádné jiné výjezdy v domě z této strany nejsou), je nutné, aby nikdo na takovém místě neparkoval (viz skutková zjištění soudu v bodě 19 tohoto rozsudku). To, že před místem, kde žalobce zastavil a stál, byla vrata, však nebyla jediná indicie svědčící o tom, že se jedná o vjezd na pozemní komunikaci. Část chodníku před vraty přesně v rozsahu jejich šíře byla vydlážděna červenou dlažbou, z čehož jednoznačně plynulo, že má každý řidič zpozornět a zkoumat, zda svým jednáním nemůže porušovat pravidla silničního provozu. Navíc z fotografií založených ve správním spisu vyplývá, že červená dlažba zjevně upozorňovala na to, že před takovým místem nelze zaparkovat, neboť by se tím blokoval vjezd na pozemní komunikaci. Není pravdou, že by řidiči jiných motorových vozidel na fotografiích parkovali na místě před červenou dlažbou, neboť z fotografií založených ve správním spise vyplývá přesný opak. Stejně tak je z nich zřejmé, že se červená dlažba vždy nacházela před vjezdem do domu ležícímu podél pozemní komunikace [vyjma přechodu pro chodce, tj. rovněž před místem, kde řidič nesmí zastavit a stát podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu]; navíc po obou stranách pozemní komunikace (na druhé straně pozemní komunikace je tato skutečnost patrná v části před zelenými i hnědými vraty, jak soud uzavřel v bodě 19 tohoto rozsudku. Přítomnost červené dlažby na chodníku před vjezdem či přechodem pro chodce tedy dává všem řidičům jednoznačnou „výstrahu“, aby zpozornili, zda svým parkováním nemohou porušovat pravidla silničního provozu vyplývající přímo ze zákona. Namítá-li žalobce, že z pouhé skutečnosti, že je na chodníku červená dlažba, nelze usuzovat, že se jedná o vjezd do domu, tak soud dodává, že červená dlažba byla pro žalobce zjevnou indicií svědčící o tom, že porušuje pravidla silničního provozu. Nebyly navíc indicií jedinou, neboť existence vjezdu byla patrná již z přítomnosti takto velikých vrat.

32. Další indicií pro žalobce byly i snížené obrubníky mezi chodníkem a vykrojenou částí chodníku, což nepochybně svědčilo o tom, že se na chodník, kde je navíc umístěna červená dlažba, vjíždí motorovým vozidlem a vrata o takové velikosti tedy ani nemohou sloužit pouze pro pěší. Tuto skutečnost má soud za spolehlivě prokázanou, neboť vyplývá z fotografií přiložených ve spise. Z nich je zjevné, že v té části vykrojeného chodníku před domem č. p. 456, kde není umístěný vjezd, obrubníky mezi chodníkem a vykrojenou částí chodníku sníženy nebyly a tedy vozidla v této části přes chodník přejíždět nemohla. Z tohoto lze i dovodit, že pokud by žalobce nezaparkoval v levé části (z čelního pohledu na dům č. p. 456) vykrojeného chodníku před vjezdem do domu č. p. 456, ale v pravé části vykrojeného chodníku, tak daný přestupek nespáchal, neboť by neporušil zákaz podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Žalobce by v takovém případě žádným způsobem neblokoval vjezd na pozemní komunikaci a § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu by mu umožňoval na daném místě zaparkovat. Tak se ovšem v nyní posuzované věci nestalo. Lze tedy konstatovat, že žalobce jako řidič, tj. účastník provozu na pozemních komunikacích, měl a mohl vědět, že zastavil a stál s motorovým vozidlem před vjezdem na pozemní komunikaci.
33. Je pravdou, že z fotografií nevyplývá, že by místo vjezdu bylo označeno informativní cedulí. Nelze ovšem odhlédnout od toho, že podle žalobce byla vrata v době, kdy parkoval, otevřená. I pokud by takovou ceduli obyvatelé domu na vratech umístěnou měli, žalobce by ji stejně nemohl vidět a nemohl by tak být před parkováním před vjezdem varován. Podstatnější je však ta skutečnost, že tato povinnost pro obyvatele domu z ničeho nevyplývá a naopak zákaz zastavovat a stát před vjezdem z místa ležícího mimo komunikaci na pozemní komunikaci plyne bez dalšího přímo z § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Nemá ani žádný vliv, že takovýto vjezd nemá úřední povolení (žalobce namítá, že nebyl zkolaudován), protože klíčová je fakticita. Absence úředního povolení připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci ve smyslu zákona o pozemních komunikacích neznamená, že by takový vjezd nepožíval ochrany proti blokování jinými vozidly ve smyslu § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu (viz stanovisko Veřejného ochránce práv - ombudsmana ze dne 13. 4. 2015, sp. zn. 848/2015/VOP, dostupné v právním informačním systému ASPI).
34. Jak soud uvedl již výše, pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku [k porušení § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu] není podstatné, zda žalobce stál na místě ležícím mimo pozemní komunikaci. Soud však považuje za účelné uvést, že ani námitky žalobce týkající se pojmu „místo ležící mimo pozemní komunikaci“ (a toho, zda na takovém místě žalobce zastavil a stál) nejsou důvodné. Za pomoci zákona o pozemních komunikacích totiž nelze vykládat pojmy ze zákona o silničním provozu. Je tomu tak proto, že první z nich řeší otázky administrativní, povolovací a technické, kdežto druhý z nich řeší bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, kde je rozhodující již zmiňovaná fakticita. Jednání řidiče musí vycházet z aktuální situace, nikoli situace úřední (viz již citované stanovisko Veřejného ochránce práv). Odlišnost těchto právních úprav pak plyne též z jejich samotného textu, neboť např. podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu je křižovatka místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo **jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci** (důraz přidán soudem). Přestože tedy § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích kategorizuje pozemní komunikace na a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace, zákon o silničním provozu tuto kategorizaci plně neakceptuje,

protože účelovou komunikaci zjevně nedefinuje jako podmnožinu množiny pozemních komunikací, jak tak činí zákon o pozemních komunikacích.

35. Stejně tak nelze dovozovat to, že žalobce zaparkoval na parkovišti z vyhlášky FMV. Předně je třeba uvést, že účinnost této vyhlášky skončila dne 30. 1. 2001 a prováděla zcela jiný předpis, než je současný zákon o silničním provozu s odlišnou terminologií. Odhlédnout též nelze od toho, že zákon o silničním provozu uvádí místo ležící mimo pozemní komunikaci, zatímco vyhláška FMV upravuje místo ležící mimo silnici. Především pak bez dalšího neplatí, že pokud vyhláška FMV demonstrativně stanovuje, že místo ležící mimo silnici je pozemek, garáž, parkoviště, čerpací stanice, tovární, nádražní a letištní prostory, obratiště tramvají apod., tak protože je dané místo mimo silnici, musí být parkovištěm, kde je přípustné parkovat. Tyto námitky jsou tak zcela irelevantní.
36. Nelze též přisvědčit žalobci v tom, že byl zkrácen na svých právech. V oznámení o zahájení přestupku byl totiž vyzván k vyjádření se do 21. 1. 2019, přičemž jej současně správní orgán I. stupně poučil o tom, jakým způsobem tak může učinit. Vyjádření mohl žalobce podle § 37 odst. 4 správního řádu učinit písemně, tj. s vlastnoručním podpisem, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem nyní podle § 6 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce (tzv. kvalifikovanými formami podání). Podání je dále možné učinit rovněž pomocí jiných technických prostředků (nekvalifikovanými formami podání), zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu (tj. e-mailem, který není podepsán uznávaným elektronickým podpisem) s tou podmínkou, že takto učiněné podání je do pěti dnů potvrzeno, popřípadě doplněno kvalifikovaným podáním; pokud uvedeným způsobem doplněno není, správní orgán k němu nemůže přihlížet. Naopak, pokud podatel nekvalifikované podání do pěti dnů potvrdí, resp. doplní kvalifikovaným podáním, zůstane mu lhůta pro učinění podání zachována (viz JEMELKA, Luboš, PONĎĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 233).
37. Jsou-li tato pravidla aplikována na nyní projednávanou věc, tak žalobce se mohl vyjádřit do dne 21. 1. 2019. Pokud by se ve věci nevyjádřil formou kvalifikovaného podání (písemně, tj. vlastnoručním podpisem, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem), mohl tak učinit i nekvalifikovaným podáním (např. e-mailovou zprávou). Podmínkou tohoto bylo, že žalobce nekvalifikované podání do pěti dnů potvrdí (doplní) kvalifikovaným podáním. Tento způsob dává podatelům možnost nezmeškat dodržení lhůty, kdy nejsou schopni správnímu orgánu doručit kvalifikované podání (např. mohou být na dovolené v zahraničí a odešlou pouze e-mailovou zprávu). To ovšem nic nemění na tom, že lhůta určená správním orgánem k vyjádření se tímto způsobem nijak neprodluhuje a jakékoli podání (ať už kvalifikované či nekvalifikované) je třeba doručit v takto určené lhůtě. Pokud tedy správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí doručil žalobci dne 23. 1. 2019 do datové schránky, přičemž žalobce se ve lhůtě do dne 21. 1. 2019 ve věci nijak nevyjádřil, tak správní orgán I. stupně práva žalobce neporušil. Rovněž tato námitka není důvodná.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad běžnou úřední činnost nevznikly. Soud proto výrokem II rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
40. Usnesením ze dne 16. 3. 2020, č. j. 44 A 3/2020-25, byla žalobci ustanovena k ochraně jeho práv zástupkyně advokátka Mgr. Šárka Smetanová. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanovené advokátky hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna soudem ustanovené advokátky byla stanovena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, konkrétně za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, což bylo nahrazeno nahlížením do soudního spisu dne 11. 6. 2020 (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020-49 a v něm odkazovaná judikatura téhož soudu, např. rozsudek 25. 5. 2017, č. j. 8 Azs 124/2015-37, usnesení ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007-53, a dále rozsudky ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019-49, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 101/2020-42, a usnesení ze dne 16. 8. 2007, č. j. 6 Azs 62/2007-57, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2 Azs 50/2008-64, či ze dne 26. 6. 2018, č. j. 8 As 284/2017-105) a za písemné podání soudu ve věci samé (sepis repliky), tj. 6 200 Kč. Dále ustanovené zástupkyni náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby. Ustanovená zástupkyně nedoložila, že by byla plátkyní DPH. Celkem jí tedy náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně